



# Er is geen woord gelogen in het thuiszorgspotje

Marktgericht werken is wel degelijk de norm in de zorg. **Peter Bakens** is het helemaal eens met de SP die hiertegen protest voert. De zorg is geen koekjesfabriek.

In tegenstelling tot wat mijn partijgenote Agnes Wolbert beweert, is het niet de SP die de feiten verdraait, maar geeft zij zelf blijf van het verkopen van kletskoek.

Een aantal punten uit haar betoog vraagt om een reactie.

1: De SP zou misbruik maken van het feit dat de meeste Nederlanders het verschil niet kennen tussen huishoudelijke hulp en verzorging/verpleging.

Dank je de koekoek: voor welke weldenkende Nederlander is dit nog wel te volgen? Ergo, is het nodig dit soort kunstmatig aangebrachte verschillen te kennen?

Mensen worden gek van het niet aflatende opknippen van allerlei functies in de zorg. De zorg is geen koekjesfabriek!

2: De AWBZ-thuiszorg zou niet onderhevig zijn aan marktwerking.

Volgt Wolbert de actuele discussie over het opheffen van de AWBZ, zoals aangezwengeld door de Raad voor Volksgezondheid en de SER (Economie, 1 februari)? Kent zij de praktijk van alledag, waarin zorgzame verpleegkundigen, verzorgenden en helpenden gedwongen worden 'marktgericht' te werken en te denken, ondernemingszin te tonen en vooral productie te draaien?

3: Het zal nooit lukken continuïteit in de zorgverlening te organiseren, zodat patiënten niet op elk moment een ander gezicht zien.

Wolbert tracht met deze cirkelredenering de schijn van realisme en pragmatisme te wekken. Verderop in haar betoog nog zo'n voorbeeld van doemdenken: mbo'ers en hbo'ers (in de zorg) zijn schaars. Nogal wiesde, de ta-

rieven waarmee de thuiszorg moet werken (en die worden door de politiek bepaald) laten nauwelijks middelbaar, laat staan hoger opgeleiden toe. Terwijl diezelfde politiek in tal van beleidsstukken, zoals het onlangs gelanceerde Nationaal Programma Ouderenzorg, haar bezorgdheid uit over de toenemende complexiteit van die zorg.

SP doet tenminste iets tegen de krachten die de zorg de nek omdraaien

4: Agnes Kant zou de hulpen in de huishouding niet goed genoeg vinden.

Ik ga ervan uit dat Kant zichzelf prima weet te verdedigen, maar deze insinuatie wil ik niet uit de mond van een partijgenote horen. Het is eigenlijk te krom om woorden aan te verspillen. Kant heeft het niet over de helpenden zelf,

maar over het feit dat er in de thuiszorgsector geen ruimte wordt gecreëerd voor hogeropgeleiden.

Als oud-wijkverpleegkundige, en binnen mijn huidige praktijkervaring in de ouderenzorg (als docent verpleegkunde), heb ik grote waardering voor het feit dat de SP zichtbaar tegenwicht biedt aan krachten in de economie en politiek, die de zorgvuldig opgebouwde gezondheidszorg in Nederland de nek aan het omdraaien zijn. Er is geen woord gelogen aan het feit dat 'ze' zeggen dat 'Connie' te duur is.

Er is wel degelijk sprake van het 'uitkleden' van de AWBZ. In wezen spitsen de discussies over de gezondheidszorg zich toe op de vraag in hoeverre deze maatschappelijke sector een kosten- dan wel een investeringspost is. Bij de eerste visie hoort het beeld van de bodemloze put en horen ook de pogingen om de zorg als een koekjesfabriek te runnen. Met de bijbehorende managementtechnieken, zoals taakopsplitsing, elke minuut

die moet worden verantwoord, loonkostenreductie en meer van dat soort fratsen.

Bij de tweede visie hoort de slogan dat je de beschaving van een land af kunt lezen aan het niveau waarop men voor haar kwetsbaarste leden zorgt. In deze visie is gezondheidszorg een sector die bijdraagt aan welzijn en geluk van haar burgers, wat zich indirect te-

Dan gaan we maar drie keer per jaar op vakantie in plaats van vier keer

rugvertaalt in een stevige samenleving waarin jeugdigen gezond opgroeien, volwassenen gezond werken en ouderen gezond oud worden. Als geen ander zou Wolbert met haar ervaring in de jeugdzorg weet moeten hebben van de gevolgen van het jarenlang bezuinigen op bijvoorbeeld het buurt- en clubhuiswerk. De kost gaat voor

de baat: investeren in jeugd bijvoorbeeld voorkomt later kosten bij justitie, nog afgezien van de maatschappelijke kosten van ontwrichte levens van zowel daders als slachtoffers. Het neveneffect van nu investeren in fatsoenlijke gezondheidszorg is dus onder meer minder gefrustreerde mensen op straat, minder psychische problematiek en warme kleinschalige woonvormen voor de menterenden.

De SP, bij monde van Agnes Kant, maakt wel degelijk een keuze voor de tweede visie. Ze is bereid daarvoor op andere terreinen (bijvoorbeeld een iets hogere collectieve lastendruk - hetgeen ook herhaaldelijk wordt bepleit door oud-PvdA-coryfee Van Dam) in te leveren. Gaan burgers in plaats van vier maar drie keer op vakantie. Voor een menselijke thuiszorg heeft een beschaafd land dat graag over.

**Peter Bakens** is (wijk-)verpleegkundige, docent aan de Haagse Hogeschool en lid van de PvdA.